

Ένας Ινδιάνος γνωρίζει την Ορθοδοξία

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=89404>]

(Πήρε βαθιά ανάσα και συνέχισε...)

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ...

«Ο δρόμος μου προς την Ορθόδοξη Εκκλησία ήταν «κρυφό μονοπάτι», όπως λέμε στη γλώσσα μας. Κάποτε όμως το δίκτυ της με έπιασε και από τότε πορεύομαι πολύ διακριτικά, κουβαλώντας ένα βαρύ Σταυρό.

Η αφορμή για μένα ήρθε από την γλωσσολογία. Πάντα ήταν ο τομέας που με εντυπωσίαζε.

Παίρνοντας μαθήματα γλωσσολογίας, συγκινήθηκα κάποτε διαβάζοντας τους βίους των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, που ονομάζονται Απόστολοι των Σλαύων.

Πηγή: www.oregonlive.com

Μου προξένησε ιδιαίτερο ενδιαφέρον το Κυριλλικό αλφάβητο και η μετέπειτα σλαβονική γλώσσα. Ρώτησα τον καθηγητή μου αν μπορούσα να ακούσω κάπου να μιλάνε σλαβονικά. Μου είπε να επισκεφτώ μία από τις Ρωσικές εκκλησίες .Τηλεφώνησα στη μια και απάντησε ο αυτόματος τηλεφωνητής.

Τηλεφώνησα στην άλλη και μια συμπαθητική φωνή μου είπε πως κάνουν εσπερινό

στις 7 το βράδυ και Λειτουργία την Κυριακή στις 10 π.μ. Ρώτησα αν μπορώ να πάω. Μου απάντησε βεβαίως. Του είπα πως δεν είμαι Ρώσος ούτε Ορθόδοξος.

Μου αποκρίθηκε πως η Ορθόδοξη Λειτουργία δεν είναι μόνο για τους Ρώσους ούτε μόνο για τους Ορθοδόξους, αλλά για όλο τον κόσμο. Πήρα λοιπόν το θάρρος να πάω ένα Σάββατο για ν' ακούσω σλαβονικά και να γνωρίσω τον παπά, που μου μίλησε τόσο όμορφα.

Ήταν ένας ιερομόναχος από το Μαυροβούνι. Το όνομά του π. Αντώνιος... Τώρα συγχωρέθηκε κι αυτός...

Λοιπόν το πρώτο Σάββατο που παρακολούθησα τον Ορθόδοξο εσπερινό στο μητροπολιτικό ναό των αγίων Πέτρου και Παύλου έζησα κάτι το πρωτόγνωρο. Βλέποντας τις εικόνες, ακούγοντας τις μελωδίες, βλέποντας τις μετάνοιες και τα προσκυνήματα, μυρίζοντας το θυμίαμα, ήταν σαν να βρήκα το “κρυφό μονοπάτι”»...

«Δεν θα το πιστέψεις, αλλά, από τότε κάθε λίγο και λιγάκι βρίσκω παραλληλισμούς ανάμεσα στην παράδοση των Ινδιάνων και στην Ορθόδοξη παράδοση.

Κάπου μέσα μου αυτή μου η ανακάλυψη ολοκλήρωνε το Ινδιάνικο ήθος μου και κάπου το συμπλήρωνε. Τον πρώτο καιρό πετούσα στα σύννεφα. Στην πρώτη μου λειτουργία ρώτησα αν μπορώ να μείνω μετά από τις ευχές των κατηχουμένων...

Μου λένε: κάθησε...

Κάθησα κι εγώ σαν Ινδιάνικος σκύλος!

Από τότε πήγαινα συχνά. Στην αρχή τις Κυριακές, μετά και τα Σάββατα, αργότερα και τις καθημερινές, όταν είχε μεγάλες γιορτές. Δεν πέρασε πολύς καιρός κι ένα βράδυ είχανε εξομολόγηση μετά τον εσπερινό. Ήτανε Σαρακοστή. Στο τέλος ζητούσαν συγχώρεση όλοι από τον παπά. Εκείνος τους έβαζε το πετραχήλι και τους σταύρωνε. Πήγα και γω στην ουρά. Μου 'παν:

– Δεν μπορείς, δεν είσαι Ορθόδοξος. Αυτό είναι μυστήριο!

– Μα μυστήριο είναι όλη μας η ζωή, είπα.

Ξανασκέφτομαι και τους ρωτάω:

– Λοιπόν, και πως μπορώ να γίνω;

- Να μιλήσεις του παπά, μου λένε.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και θέλησα να γίνω Ορθόδοξος. Την ημέρα που θα γινόμουν είχε χιονοθύελλα και δεν μπορούσα να βγω από το χωριό. Αναβλήθηκε για την γιορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου. Έτσι κι έγινε...

Με ονόμασαν Βλαδίμηρο !

Πολύ πιο ύστερα που ξανασκεφτόμουν την είσοδο στην Ορθόδοξη εκκλησία, ανέσυρα από τις μνήμες μου μια μορφή επιβλητική ενός Σέρβου ιερέα, που όταν ήμουν μικρός είχε επισκεφτεί το χωριό μας. Μου 'χε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση η μορφή και ο τρόπος του. Η μάνα μου θυμάμαι είχε πει:

- Να και ένας που δεν κάνει προπαγάνδα για την αλήθεια του...»

Πέρασε καιρός και αποφάσισα και πάλι να τον επισκεφτώ. Αυτή την φορά πήγα μαζί μου δύο φίλους μ' ένα μικρό αυτοκινητάκι και εφοδιασμένοι με κασετόφωνα και μικρόφωνα κινήσαμε ένα ηλιόλουστο πρωινό για το χωριό του, το Caughnawaga. Μας σύστησε να ανταμώσουμε στο ραδιοφωνικό σταθμό των Ινδιάνων, μια και αυτός για αρκετά χρόνια εκτελούσε χρέη ραδιοσχολιαστή και μας υποσχέθηκε βόλτες και κουβέντες στα δικά τους λημέρια...

Τον βρήκαμε πράγματι στο Ραδιοφωνικό σταθμό του χωριού, με τα ακουστικά στα αυτιά, να διαβάζει σε μία-μία στις ινδιάνικες γλώσσες την πρωινή προσευχή. Μετά στα γαλλικά και τα αγγλικά. Βέβαια οι ακροατές του... δεν έβλεπαν το δικό του σταυροκόπημα.

Τον περιμέναμε με ευλάβεια να τελειώσει... Έβγαλε τα ακουστικά και ήλθε κοντά μας. Ήτανε ομιλητικότερος από άλλες φορές και μάλλον ευδιάθετος...

- Τι θέλετε να σας πω; ρώτησε καλόκαρδα. Σάματις τι να θέλατε εσείς να μάθετε από μένα;

- Πες μας ό,τι θες, του αποκρίνεται ο Γρηγόρης. Να, ας πούμε για τον λαό σου, τις γιορτές σας, την αποστολή σου...

- Πας πολύ γρήγορα, απάντησε. Ένα - ένα.

- Λοιπόν, ο λαός μου...

Του πήρε καιρό να απαντήσει. Καθόταν σε μια πολυθρόνα και διαπίστωσε πως δεν τον βόλευε... Την παράτησε και κάθισε στο χαγιάτι... να 'ρθει στο επίπεδό μας...

[Συνεχίζεται]